

са хваляше съ челоуѣколюбнето, което турските сѣдیلیща показватъ камъ подеждимите. Скайлеръ забѣлѣжи, че турското сѣдопроизводство щѣше да бѣде по-удовлетворително, ако са питаха свидѣтелите публично и да са препитваха, и че било би твѣрдѣ любопитно да са знае, съ какви средства при сегашните нарѣдби са узнава истината. Киани-паша си прихана устната, но слѣдъ една минута съ усмивка той отговори, че турските закони запрещауатъ публичното питание на свидѣтелите, но че тѣхните показания са прочитатъ въ откритото засѣдание при обвиняемия, което, споредъ неговото мнѣние, било се сѣщото. Азъ сетнѣ пакъ ще са повѣрна камъ въпроса за турските сѣдیلیща, а сега ще продължа разказа си. Мютесарифа почти нищо не говори съ насъ, защото Киани-паша бѣше по-старъ отъ него по чинъ и, освѣнъ това, като не знаеше нито единъ отъ европейските язици, той трѣбаше съ насъ ди са разговаря чрезъ преводчикъ, което твѣрдѣ затрудняуа разговора. До като Скайлеръ и Киани-паша разговаряха, той продължаваше своите официални занятия, и азъ съ любопитство слѣдѣхъ всичките движения на тоя администраторъ на единъ градъ съ шестдесетъ хиляди души население. Той бѣше старъ човѣкъ около шестдесетъ години, среденъ рѣстъ, съ ниско подстригана бѣла брада и съ меко, смиренно изражение на лицето. Той сѣдеше на единъ столъ или по-добрѣ да кажа стоеше на колѣнѣ, защото той подгѣваше краката си право, а не крѣстообразно, както правятъ другите Турци; на време тоя скачаше отъ стола и сетнѣ изново заемаше своята предишна поза съ бѣрзината на двадесетъ-годишенъ мо-